

POEMA.-

Entre el soroll i la pressa
fés el teu camí
sense oblidar que el silenci és pau.
Mentre puguis
i sense abaixar el cap,
sigues amic de tothom.

Digues la teva veritat
sense córrer
i que tothom l,entengui.
Escolta els altres
encara que siguin pesats
i una colla d,ignorants;
ells també tenen alguna cosa a dir.
No et comparis pas als altres:
podries sortir-ne bufat o amargat
perqué un altre sempre pot ser més bo o menys bo que tu.
Alegra,t dels teus èxits
i no t,encaparris pels teus fracassos.
Estima la feina que fas per senzilla que sigui
és la riquesa concreta en un món de vaguetats.
Mira bé el que fas, perquè el món és enganyós:
peró no oblidis tampoc que hi ha molta gent bona
que lluiten per a un ideal,
i que hi ha més herois del que penses.
Sigues sincer i no fingeixis l,amistat;
no tractis l,amor amb cinisme puix que malgrat el que pugui
venir i els desenganys,
l,amor torna a néixer, com l,herba que trepitges.
Convenç-te que hom no és fa fort en un dia
i no deixis portar-te per les quimeres
que només cansen i et deixen arraconat.
Més allà de tota autoritat, sigues bo amb tu mateix.
Tu ets tan fill com els arbres i els estels.
Tens un lloc en aquest món.
Encara que no t,ho creguis, l,Univers fa camí endavant.
Tingues pau amb Déu, sigui qui sigui per a tu,
i fent la feina i esperant en el soroll i la confusió
no perdís pas la pau.
Malgrat les vilanies, les dificultats i els somnis escappats,
la vida és bella. No ho oblidis i seràs feliç.

Andònim

Volem fer servir aquest poema com a record en aquestes dates
de Nadal del que va ésser el nostre Mestre i amic Carles. Ara
però ell és troba en altres terres ensenyant també a altres nens
a estimar. Sapigues que has deixat gent que encara et troba a
faltar.